

VĨ THANH BIC

Bảy giờ tối thì điện thoại tôi reo, và tôi đã sẵn sàng nghe máy.

“Chào ông Frega. Tôi là Valeria ở khách sạn Sheraton, Reggio Calabria. Xin ông thứ lỗi vì đã làm phiền. Tôi gọi thay mặt Tổng giám đốc để hỏi xem sáng mai, khoảng 10 giờ 30, ông có thể ghé qua về một việc liên quan đến ông không.”

“Được chứ. Nhưng cô biết đấy, tôi thuộc kiểu người hay lo. Nếu cô vui lòng hé cho tôi đôi chút về chuyện gì, tôi sẽ đến với tâm thế sẵn sàng.”

“Thật tình thì tôi không nên nói. Nhưng cụ thể, đó là một khoản nợ mà nữ đồng nghiệp người Pháp của ông để lại cách đây vài tuần. Bà ấy dặn chúng tôi liên hệ với ông để giải quyết việc này.”

“Nhờ cô thưa với Tổng giám đốc là sáng mai tôi sẽ có mặt. Cảm ơn cô.”

Một nữ đồng nghiệp người Pháp?

Quái quỉ, ai vậy?

Trong mọi khả năng, cái tên duy nhất hiện ra trong đầu tôi là Chanel.

Mà sao cô lại tự xưng là đồng nghiệp của tôi rồi để lại cho tôi một rắc rối thậm chí chẳng phải của tôi?

Hôm sau tôi tới khách sạn.

Tổng giám đốc niềm nở đón tôi và trao ngay một lá thư được gửi tới đó, đề tên tôi.

Tuy không phải bưu điện, họ vẫn vui lòng nhận giúp, vì cả cha tôi lẫn tôi đều là khách của họ, thay mặt công ty mẹ Gillette, suốt hơn năm mươi năm.

Rồi Tổng giám đốc hỏi tôi có sẵn lòng thanh toán khoản nợ của nữ đồng nghiệp không, và tôi hỏi lại ông là bao nhiêu.

“Tôi gần như ngượng khi phải đòi ông khoản này,” ông nói, “nhưng quý bà ấy nhất quyết yêu cầu ông trả nợ trước khi mở phong bì.”

“Tôi nợ bao nhiêu?”

“Thưa ông Frega: một đô la Mỹ.”

Đúng là đồ chó đẻ, cô ả người Pháp ấy.

Tôi mỉm cười.

Chúng tôi chào nhau.

Rồi tôi bước ra ngoài để mở thư và đọc.

Anh yêu, giờ thì anh hiểu trả một đô la là cảm giác thế nào rồi nhé.

Hôn anh,

Chanel của anh

Nhưng chuyện chưa dừng ở đây.

Tôi không có xe hơi, cũng chẳng bao giờ đi xe buýt.

Cuộc sống ở các thủ đô lớn nước ngoài đã dạy tôi đi bộ, nên tôi cuốc bộ về nhà, vượt gần ba cây số.

Tôi bấm chuông cửa.

Con gái tôi mở cửa và hét lên:

“Bất ngờ chưa!!!!”

Ferdinando